

„ЩО Е ЧОВЕК, ТА ГО ПОМНИШ, И СИН ЧОВЕЧЕСКИ, ТА ГО СПОХОЖДАШ“

Псалом 8

Господи, Боже наш! колко е
величествено Твоето име по цяла земя!
Твоята слава се простира по-горе от
небесата.

3. Из устата на младенци и кърмачета Ти
си стъкмил похвала, за да засрамиш
Твоите врагове, та да направиш да
млъкне враг и мъстител.

4. Кога гледам Твоите небеса - дело на
Твоите пръсти, месечината и звездите,
които си поставил, казвам си:

5. що е човек та го помниш, и син

човечески, та го спохождаш?

6. Понизил си го с малко нещо спроти
Ангелите: със слава и чест си го увенчал;

7. поставил си го владетел над делата на
Твоите ръце; всичко си покорил под
нозете му:

8. овци и волове всички, а също и
зверове полски,

9. птици небесни и риби морски, всичко,
що преминава морските пътища.

10. Господи, Боже наш, колко е
величествено Твоето име по цяла земя

ЗА ОБРАЗА БОЖИЙ В ЧОВЕКА

Богооткровеното слово на истината (Еф. 1:13)
ни учи, че Триединият Бог е сътворил човека по Свой
образ. Той вложил безсмъртна душа в тялото му,
създадено от пръст (Бит. 1:26; 2:7). По плът човекът
доста прилича на четириногите животни, а с душата
си е подобен на безтелесния Бог. Докато при

сътворяването на различните твари Съзателят си е
служил само със Своето всемогъщо творческо слово,
тъй че каквото заповядал, това и станало (Бит. 1:3, 7,
9, 11,15, 20, 24), при създаването на човека
Предвечният Съвет на Божествената Троица решил:

Да сътворим човек по Наш образ, (и) по Наше подобие; и да господарува над морските риби, и над небесните птици, (и над зверовете) и над добитъка, и над цялата земя, и над всички гадина, които пълзят по земята (Бит. 1:26). И сътвори Бог човека по Свой образ, по Божий образ го сътвори (Бит. 1:27). Малко по-нататък се изяснява как точно Бог сътворил венеца на Своето творение: И създаде Господ Бог човека от земна пръст и вдъхна в лицето му дихание за живот; и стана човекът жива душа (Бит. 2:7), т. е. стана богоподобна личност и получи дара на безсмъртието. В душата, а не в тялото се крие Божият образ в човека, защото Бог е дух (Йоан. 4:24).

Човекът е създаден не само по особен начин, но и с особено предназначение. С душата си, която носи белега на Богоподобие, той е упълномощен да господствува над видимия земен свят (срв. Пс. 8:6-9) като някакъв малък бог. Вие сте богове (Пс. 81:6)-четем в Псалтира. Това обличане на човека във властта да господарува на земята подобно на Бога, Който господарува над цялата вселена, както и възлагането на задачата върху него да се труди целенасочено, като обработва и пази Едемската градина (Бит. 2:15), дават могъщ тласък на вложените в него дарби за тяхното по-нататъшно развитие и усъвършенстване.

От архимандрит Серафим

Повяхнал, овеществен, дегенерирал, хуманистичният човек е напълно прав, когато провъзгласява чрез своите мъдrecи, че е произлязъл от маймуната. Веднъж изравнен с животните по произход, защо да не се изравни с тях и по морал? Дори грехът и престъплението се считат от модерното правосъдие за неизбежност в обществото и природна необходимост. ... Не би могло да бъде различно, защото само усещането за безсмъртие може да роди морал по-висш от животинския нагон.

Архимандрит Юстин ПОПОВИЧ

(Архимандрит Юстин Попович е роден в Сърбия, подвижник, богослов и духовен писател, оставил над 40 тома трудове. Преподавал е богословие в семинарията и в Богословския факултет на Белградския университет. Канонизиран за светец от Сръбската православна църква през 2010 г.)

БЯГАЩИЯТ ЧОВЕК

Днешният човек е бягаш, търсещ в съвременното общество, а човек, бидейки религиозно същество, търсещо общност, бягайки (не по правилата), намира подслон там, където му предлагат. От нетърпеливото бягане и търсене на удоволствия, стремейки си да осигури собственото си битийно спокойствие, става не разумен, склонен към греховното, към плътското.

В днешното време на рационализма, материализма, атеизма, човек, подведен от

собствената си високоумна, сребролюбива леност, пада в собствения си капан. Трудно различима безобразност на човешката душа, често се крие там, където човек най-малко очаква, а именно на работното си място. Общност напомняща църква, където на мястото на Бога е поставен шефът. Хора, очаквайки чрез различни ласкателства и манипулации да спечелят снизхождението на боса, бързо забогатяване без усилие, на гърба на общността. В повечето случаи хората, изпълнени с всякакви страсти, мачкайки се един друг, премачкват и шефа. Това вече е секта, мястото на шефа е изместен от парите, личността е изместена от фантазията „пари“. Тези човеци, които ако погледнем от страна на техния „реализъм“, са знаещи, можещи, имащи, професионалисти, обременени от собствената си битийност, са лесно познаваеми „кой от коя секта е“ чрез един много прост въпрос „Кой си ти?“. Тогава хората започват

сами да издават своята секта, при това с голяма охота. Дори се забелязва, че повечето носят едно и също име, те са адаши. „Как се казваш?“ и веднага получаваш отговор „Господин Георгиев“. Хората забравят първите си имена, слагат професията си на преден план. Гордостта на личността да се намери в своята функция - Д-р Еди-кой-си, професор (...), министър, адвокат (...) продавач- консултант. Човек, като го питаш „кой си ти“, поне ти отговаря – „Димитър и съм студент“. Този е неорентирана функция. Друг ти вика, аз съм Пешо - гумаджия, аз пък съм Сашо и имам две деца (Много бе!), други са женени, разведени (Не знам дали това е функция, но и тук, ако се вгледаме ще намерим доста аномалии)...

Човек търси своята подпора, търси къде да се изобрази (както казва катехизаторът ми), а изобразявайки се в материята, която е мъртва, в нея няма живот, човек се умъртвява. И Ева е потърсила живот в „ плода“, който е храна и би трябвало да дава живот, а намерила смърт. Защо ли е търсила живот, когато е била с Бога?! Та нали Христос казва „Аз съм Пътят, и Истината и Животът“, а на друго

място ни поучава „Там където е умът ти, там ще е сърцето ти, там където е съкровището ти, там е и

душата ти“. За да може човек да се разпознае като личност е необходимо да се обърне към своя Създател, Триединия Бог, Три Лица в Едининосъщие. Трудността е тази, че човек трябва да изостави земните идоли, фантазии, функции и светски играчки, да се освободи от греха, от желанията си и да пожелае любовта на Светата Троица. Идвайки на помощ на човека, Бог разклаща подпорката, за която се е хванал „пари, професия, къща, кола, телефон, любовница или болни родителски амбиции“ просто, за да освободи ръцете ни. Трудно е ръката ти да е пълна със семки и да ремонтираш колата си или докато се храниш, да пееш, не че не можеш, просто няма качество. Колкото по-здравословно се държи за подпорката, толкова по-силно Христос я разклаща, не за друго, просто за да я пуснем и да се хванем за Него. Да осъзнаем, че Бог е създал и нас, и подпората за която се държим, да разберем, че в този свят не сме хора с професионални функции с консуматорски наклонности, а човеци, личности, призвани за вечен покой у Бога.

Автор Димитър Георгиев

„Живейте колкото е възможно по-просто. Не усложнявайте живота си.

Многото удобства превръщат хората в роби“

стареца Паусий

ЖИВОТЪТ ДАР БОЖИЙ. НЕЩО ЗА ЕВТАНАЗИЯТА

Живеем в динамичен свят, свят на информация и глобализация, открития и нови технологии. Биомедицинските технологии бележат също удивителен напредък. Този напредък обаче ни изправя пред нови проблеми и въпроси, които не са занимавали нашите предци, а именно човешкото възпроизводство, клонирането, живота на неизлечимо болните и евтаназията и други. Много от новите биотехнологии, създадени и разработвани за да ни помагат, всъщност могат да бъдат използвани недобросъвестно така, че да не зачитат човешкото достойнство и човешката свобода. Всички нови

постижения в медицината поставят пред човека нови въпроси, предизвикателства и колебания. Да избереш живот с болка и страдание или смъртта; да родиш дете in vitro или да останеш без дете от твоята утроба; да приемеш или да дариш орган, това са все решения, които предполагат задълбочен размисъл и които не са универсални.

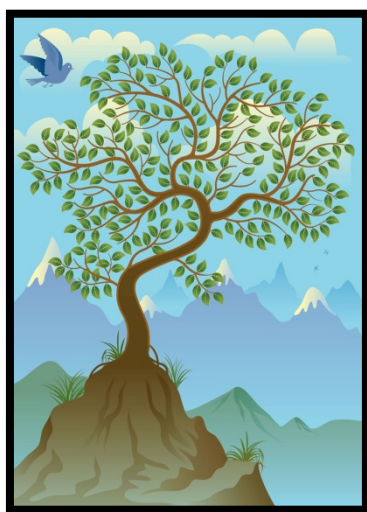
Животът на човека- дар Божий

Бог единствен дава живота и следователно единствено Той има право да го отнема. Тъй като

живота е дар, той трябва да се приема с отговорност и благодарност, той трябва да бъде ценен и пазен. Живота на човек започва с оплождането и завършва с неговата биологична смърт. През целият този период човека е пълноценен биологичен вид. Той е личност от момента на оплождането до смъртта си. „Той е Homo sapiens от оплождането до смъртта“¹. Всички хора имат еднакво право на живот.

Православното виждане за здравето, болестите и смъртта

Здравето е дар от Бога и човек трябва да се грижи за него, а не безотговорно да го руши. Някои хора не разбирайки това безразсъдно злоупотребяват с наркотици, алкохол и други отрови и по този начин съзнателно унищожават този безценен дар. Ако човек се разболее, той трябва да потърси лекарска помощ. Лекарската професия от своя страна е благословена. От друга страна не трябва да забравяме, че ние сме временно на земята и нашето здраве е временна ценност. Заради това не трябва то да се превръща в самоцел, не бива да изпадаме в крайности и да не забравяме, че не тялото, а душата е вечна.

Според християнската вяра Бог допуска **болестите**, но не Той ги причинява. Често чрез болести и страдания човек се подлага на изпитания или се предпазва от някаква по-голяма опасност. Главната причина за болестите е отдалечаването на човека от Бога, греховния му живот. Когато човек е болен той е длъжен да търси лекарска помощ и да моли Бог да го изцели. Ако болестта е нелечима, това

не трябва да ни довежда до отчаяние и ропот, тъй като ние не можем да знаем кое е най-добро за нас. Това само Бог знае.

Въпроса за **смъртта**. „Щом Бог е Авторът на живота, то Той е също и Господ на смъртта и на самият процес на умирање“². Християнството учи, че биологичната смърт не е край за човека. Със спирането на жизнените функции на организма, спира да функционира само тялото. Душата след като се отдели от тялото я чака: вечен живот или вечна смърт. Тоест със смъртта не свършва съществуването на личността. „Умирането се разглежда като преход от състоянието на биологичната форма на живот в неговата триединна форма на съществуване(дух, душа, тяло) в нематериална, невидима, безсмъртна форма на съществуване на душата на човека“³.

Човекът е венец на творението

Той стои над всички биологични същества на земята и ги превъзхожда по ценност. Той е създаден по „образ и подобие Божие“⁴. „Божият образ в човека се отъждествява от редица съвременни гръцки православни богослови(Янарас, Зизиулас, Нисиотис, Нелас) с човешката личност-дарената от Бога способност за общуване с Него, себе си и другите, осъществявано в свобода и любов“. Личността е това, от което всичко зависи, с личността си човек влияе на околните. Характерът на човека се оформя върху личността. Личността започва да се изгражда от самото начало на човешкия живот. Не всеки индивид успява да се развие в пълноценна личност, но всеки човек е безкрайно ценен заради своята неповторимост и своята единственост. Няма двама еднакви човека на планетата. Всеки човек си има място и предназначение в този свят, след смъртта му света безспорно ще обеднее, защото няма да се роди друг същият като него.

Ще представя с няколко думи православния възглед и моето виждане за евтаназията. Провокирана съм от конкретен случай в моя живот преди години. Един човек, воден от „синовна любов“ и „добри подбуди“ сложил ръката си на устата на болния си баща, за да не се мъчи повече. Първите ми мисли бяха на респект и уважение, казах

¹ Киров Д., Свиленов Д., Коруджиев Д. Християнска етика. С. Слънце 2010, с. 234

² Брек, Дж. Свещения дар на живота. С. Омофор, 2002, с. 232

³ Киров Д., Свиленов Д., Коруджиев Д. Християнска етика. С. Слънце 2010, с. 239

⁴ Изх. 1:26

си какъв „силен“ характер! Малко хора са способни на такова нещо! Но години след това Господ ме дари с вяра и повярвала в Христос съм далеч от възхищението от тази постъпката.

Евтанията е „добра“ и „красива“⁵ смърт. Днес с понятието евтаназия се определя правото на лекаря да предизвика смърт на неизлечимо, безнадежно болен по негова молба. Различни философски направления разширяват понятието, а именно лекаря да упражнява правото да извършва евтаназия и без изричното съгласие на болния, а по молба на близките му или по собствена преценка. По този начин болният се лишава от правото си на живот и липсва „съзнателното му съгласие“. Къде остава свободната воля на човека? А и как човек ще влиза в ролята на Бог, как ще отнемаш нещо, което не си създал, как творението ще решава вместо Твореца? Ако за атеиста това е една допустима възможност, заради отричането на съществуване на Бог, то за християните подобно решение би трябвало да е невъзможно. Християнското виждане за добър завършек на земния живот е „безболезнен, мирен, непосрамен край“. Следователно добрата смърт за християнина е тази, когато човек е с максимално запазено съзнание и изпитва минимална болка. Това означава болният да приема болестта си с вяра търпение, надежда за вечния живот. Тук е важно да се каже, че медиците трябва адекватно да обезболяват тежко болните. Християните се молим и за избавяне от внезапна смърт. Това е така, защото трябва да се подготвим за смъртта, да се простим със близките си, с Бога, да се изповядаме и да се причастим с Тялото и Кръвта Христови. Следователно да умрем добре означава да имаме достатъчно време да направим всичко това, да постигнем душевен мир.

Днес работейки в болница ежедневно се срещам с тежко болни хора, хора със сериозни диагнози и лоши прогнози за живот и си задавам въпроси. Как човек понася новината за неизлечимо заболяване на близък, как продължава да живее ако узнае, че дните му са преброени? От къде намира сили за това? Как някои с достойнство търпят, а други изпадат в малодушие и отчаяние. Възхищавам се на първите!

И в заключение „Всичко си има време, време има за всяка работа под небето: време да се родиш, и време да умреш.“⁶

Животът е дар от Бога, не ни е дадено за знаем колко ще живеем, само Бог знае кога ще свърши земния ни живот. Но как ще премине живота ни зависи до голяма степен от нас и как ще завърши живота ни също може да зависи до голяма степен от нас. В къщи при близките си или в болничната стая, омотани в тръбички. „С ума си“ или закачени на апарат⁷. Физическото съществуване само по себе си не е абсолютно добро. Важна е личността, осмисления живот на личността, а личността е душа и тяло и ако свързваме душата с мозъчната дейност, то е ясно че при мозъчна смърт личностната цялост е нарушена. И като се има предвид, че ние хората все пак сме смъртни, мисля че е нехристиянки да се удължава процеса на умиране, благодарение само на напредъка на технологиите. По-добре е да оставим болният спокойно да си отиде от този свят, да се помолим душата му спокойно да се отдели от тялото. И трябва да се прави разлика между това да оставиш някого да умре и да умъртвиш някого. Ако първото означава да приемеш границите на живота, да оставиш болестта да следва своя собствен ход, то умъртвяването или евтаназията изнемва правото на Бог и Неговия авторитет, тъй като Бог е владетел на живота и на смъртта.

Автор Добринка Неделчева

⁶ Екл.3:1-2

⁷ Да се има предвид биологично вегетативно състояние, дълбоки необратими коми и мозъчна смърт

⁵ от гр.ез. eu- добър, красив и thanatos- смърт

ЕНОРИЙСКИ ЖИВОТ

Със св. Божествена литургия посрещнахме големите християнски празници Гергьовден 6.V. и Възнесение Господне 21.V.(Спасовден). На Гергьовден беше ослужен благодарствен молебен, след който именниците почерпиха всички присъстващи. Честит имен ден на нашият енорийски свещеник отец Георги! На многая и благая лета!

На 2ри май беше храмовият празник на енорията ни. Почетохме паметта на Св. Цар Борис-покръстител на всички българи със св. Златоустова Литургия. Служиха трима от енорийските свещеници-председателя на храма отец Добромир, отец Георги и отец Ясен. Денят беше събота и храмът беше пълен. На гости ни бяха братя и сестри от други варненски храмове.

По традиция след св. Литургия имаше музикална програма. За това се погрижиха жените от кварталния хор за народни песни „Авлига” и участниците от хор,, Аспаруховски бриз”. Те изпълниха по няколко песни, а програмата завърши с право хоро.

След това отец Ясен ослужи благодарствен молебен за празника. До късния следобед дворът на храма беше пълен.

КУХНЯ

С голяма радост съобщаваме, че неделните супи се превърнаха в традиция. Всяка неделя с Божията помощ доброволци готвят топла супа, в зависимост от дарените продукти. От този месец се сдобихме с два хладилника, които ще са ни от голяма полза за идващите горещи дни.

Благодарим на дарителите за двата хладилника!

Благодарим на доброволците, които приготвят вкусните супи!

Благодарим на Православното братство при храм „ Св. Пророк Илия” в квартал Дружба 2 -София,

които ни помагат с идеи и съвети от тяхната практика!

Ако някой иска да дари хранителни продукти или да направи парично дарение за кухнята да се обръща към отговорника Велико Димитров.

ПЦДОН

Православният център за духовно обгрижване на наркозависими "Св. княз Боян Енравота - първомъченик български" (накратко ПЦДОН) води своето начало от есента на 2004 г. , но началото на дейността по обгрижване на наркозависими младежи в енорията е поставено около пет години по-рано - през 1999 г.

През месец февруари 2009 г. излиза съдебната регистрация на сдружение "Отворени очи", като по този начин ПЦДОН "Св. Боян Енравота" преминава под юрисдикцията на новосформираната организация.

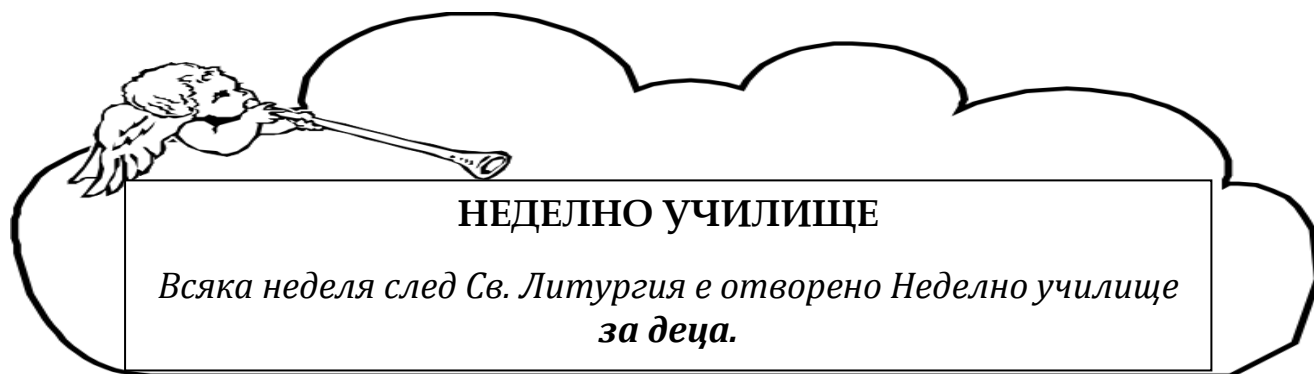
Днес броят на двадесет и четири часовите отговорници е четирима, счетоводителката г-жа Милка Генчева съвместява и функциите на домакин

и касиер, административен директор е г-жа Цветина Мицова. Ръководител на центъра е отец Георги Фотакчиев, а в духовното обгрижване участва и йеромонах Марк.

Телефон за контакт с ПЦДОН "Св. княз Боян Енравота - първомъченик български": **052/370 550** - Милка Генчева

Дарителска сметка: Сдружение "Отвори очи"
Първа инвестиционна банка
IBAN: BG52FINV91501215277852,
BIC: FINVBGSF

от <http://sveticarboris.net>

ГРЕШНА ПАРА

разказ

Веднъж при антикваря влезе един нещастен човек.

- Моля ти се - каза той със сълзи на очи, - купи тази стара пара. Намерих я преди един месец в лозето. Зарадвах се... А после градушка уби лозето... Жена ми се поболя, похарчих всичко по доктори и лекарства, а тя умря. Обеднях, гладен съм, само тая сребърна пара ми остана...

Антикварят взе парата, избърса я с една кожена кърпа, сложи я на масата и започна да я разглежда с увеличително стъкло. А когато я разгледа, очите му засвяткаха от вътрешна радост, ръцете му се разтрепериха. Той се наведе напред и попита:

- Колко искаш?

- Тя за мене е скъпа, много скъпа... - отвърна другият. - Аз така я обичам... Но дай ми пари да си купя хляб - и ще съм доволен.

Антикварят стана, отключи желязната каса и бръкна дълбоко в нея. Извади две шепи пари и ги изсипа в шапката на бедняка.

- Ето, дръж. Всичко е за тебе - зашепна той. - Хайде, тичай, иди да ядеш...

Когато остана сам, антикварят взе сребърната пара и отново я зараглежда. Очите му блестяха от алчност. Той я целуваше, бършеше и милваше. Накрая я сложи в касата, заключи желязната ѝ врата

със седем ключа и избяга навън, защото тая стая бе тясна за радостта му.

През нощта влязоха трима разбойници. Те отвориха безшумно вратата, светнаха с малка лампичка и извадиха цяла връзка ключове. Отключиха една по една седемте ключалки и отвориха тежката каса. Ахнаха. Сребърната пара струеше чудна светлина.

- Блаженство! - прошепна единият.

- Богатство! - изсъска вторият.

- Слава! - промълви третият.

Те взеха парите и тръгнаха да излизат.

- Чуйте - спря се единият. - Антикварят ще види следите ни и ще узнае, кои сме.

- Да запалим къщата! - предложи вторият.

- Ето, аз нося огън... - каза третият.

Когато бяха по тъмната улица, зад тях се надигаха вече първите огнени езици. Разбойниците излязоха далече от града, стигнаха в тъмната гора и се скриха в скривалището си. Сега трябваше да делят плячката. Сложиха парата на земята и се загледаха в нея. Светлината и ги галеше, трептеше по лицата им, палеше в тях алчност за блаженство, богатство и слава. Всеки посегна да я вземе. Скараха се. Извадиха ножовете и се сбиха. Двамата умряха. Третият грабна парата и със сетни сили успя да се довлече до едно село.

- Умирам!... - викаше той. - Спасете ме!..

Залаяха кучетата. Чуха го селяните и се събраха около него. Взеха го, отнесоха го в една къща и го наобиколиха. Преди да издъхне разбойникът отвори шепата си и пред всички блесна сребърната пара.

- Моя е! - викна оня, който пръв го бе намерил. - Моя е!

- Не е твоя, а моя! - блъсна го друг, който пръв бе чул виковете на разбойника.

- Моя е, моя е! - развикаха се други селяни и почнаха да се блъскат и присягат.

- Стойте всички! - надигна тежкия си глас най-старият селянин, белобрадият и умен столетник.

- Дайте да видя парата, аз ще,отсъдя, на кого е.Той дълго я разглежда, а после се извърна към селяните и им заговори:

- Слушайте, бедни стопани, тая пара е стара две хиляди години. Тя струва днес цяло богатство. Такова сребро днес вече няма.

- Дай ни я, дай ни я... - шепнеха селяните.

- Тази пара е един от тридесетте сребърника, за които Юда предаде Бога Исуса Христа. Тя е грешна пара. Който поламти за нея, сам си навлича нещастие и изпада в немилост. Защото всяка пара, спечелена с измяна на своя Бог, с продажба на своята вяра е грешна пара. Тя носи проклятие и беда.

И старецът излезе накрай селото, изправи се на брега на голямата река и хвърли парата там, дето никой не може да я намери. А селяните свалиха шапки. Кръстеха се и се радваха, че не бяха взели в ръка грешната пара.

Матвей Вълев
от <http://hristianche.ucoz>

*Енорийски лист „С нами Бог” се издава с благословението на Варненски и
Великопреславски митрополит Йоан*

Внимание! Вестникът съдържа текстове от Священото Писание и икони. Не го използвайте за домакински и други нужди!

Адрес на храм „Св. Цар Борис”
Кв. Аспарухово, ул. „Места” 38 а, Тел: 052/ 370 635, <http://sveticarboris.net//>

*Всяка неделя след Св.Литургия в храм „Св. Цар Борис” се четат молитви за
задомяване.*

*Всяка събота след Вечернята в храма се четат три акатиста към Пресвета
Богородица.*

Неупиваема чаша- за избавяне от пиянство и наркомания.

Всецарица- за болни от рак.

Възпитателка- за нашите деца.

